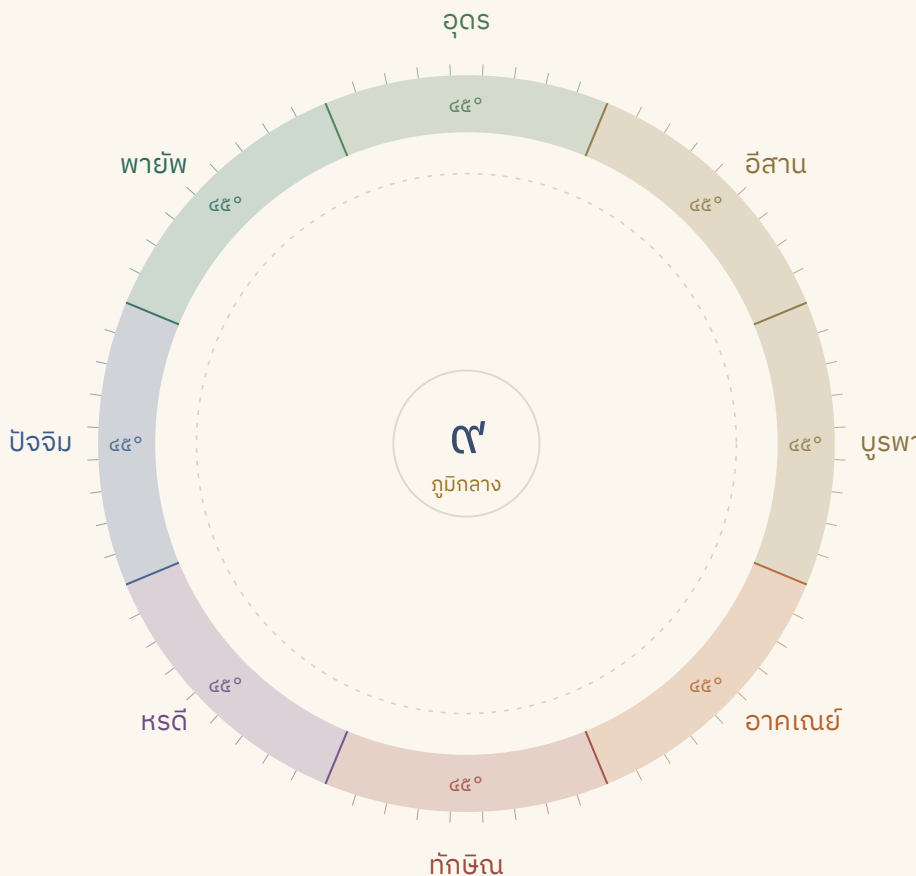

ตำราโหราศาสตร์ไทย ฉบับปรับปรุงสมัย

ว่าด้วยฉบับนี้

พิธีกรรมทำยตำรา

บทเปิดของเล่มที่ห้า · อธิบายว่าภาคพยากรณ์จบลงที่ น.๘๐๒ แล้วตำรา
เปลี่ยนชนิดเนื้อหาไปเป็นภาคพิธีกรรมยาว ๑๕๖ หน้าจบเล่ม · วางจุดยืน
ของฉบับนี้ว่าเป็น **บันทึกเชิงประวัติ ไม่ใช่คู่มือปฏิบัติ** · ชี้ให้เห็นว่า ภาคที่ดู
เหมือนไม่มีตัวเลขให้ตรวจนั่น จริง ๆ แล้วมีด้านตรวจของมันเอง คือ "ยอดที่
ตำราประกาศไว้เอง" · และปิดด้วยแผนที่หลักฐานว่าเนื้อหา ช่วงใดของตำราไป
อยู่ในบทใดของเล่มนี้

ตำราไม่มีบทนำให้ภาคนี้ — พลิกจากคำทำนายหน้าสุดท้ายก็ขึ้นพิธีกรรมทันที ฉบับนี้เติมบท
เปิดขึ้นเองเพื่อบอกผู้อ่านว่ากำลังจะเข้าไปอ่านอะไร และเพื่อวางคติการอ่านไว้ก่อน ไม่ให้ผู้อ่าน
เข้าใจผิดว่าเป็นคู่มือทำพิธี

ขอบเขตการใช้

คำทำนายในเล่มนี้เก็บไว้ในฐานะ**หลักฐานว่าตำราว่าอย่างไร** ไม่ใช่คำแนะนำ · วรรณคดีกำหนดความ
ตายของบุคคล **ไม่นำไปแสดงเป็นคำทำนายแก่ผู้ใช้ในทุกรูปแบบ** · เล่มนี้ไม่ได้ใช้แทนการตรวจหลักฐาน
ในต้นฉบับจริง

เล่ม ๕

กฤษณาสีและกฤษณาแบบ	๕
ภาค ๑ • ก่อนอ่าน	๘
๑ พิธีกรรมทำนํ้า	๙
เล่มนี้คืออะไร และอ่านอย่างไร	
ภาค ๒ • พิธีบูชาเทวดานพเคราะห์ (น.๘๐๓-๘๓๕)	๑๓
๒ สองระบบบทสวด	๑๔
สิบสองตำนาน กับ นวเคราะห์สมธัมม	
๓ ทำนํ้าพิธีนี้จึงมีทั้งพุทธและไสย	๒๐
ที่มาและเรื่องอายุวัฒนกุมาร	
๔ เครื่องพิธี	๒๔
บัตรพลี ธง กระถาง เทียน และเลข ๑๑๗ กับ ๑๒๔	
๕ ลำดับพิธี	๒๙
เจิม วงสายสิญจน์ อาราธนาศีล ชุมนุมเทวดา	
๖ บทนมัสการ	๓๓
พรรณนาเทวดาทิ้งเก้า ทิศ สี พาหนะ และรัตน	
๗ คาถาบูชาภาคบาลี	๓๗
แม่แบบเดียว เปลี่ยนเก้าจุด	
๘ คำเชิญภาคภาษาไทย	๔๑
คำแปลที่เป็นร้ายของตัวเอง	
๙ ให้พรและปิดพิธี	๔๕
นวเทวดา ถึง ลอยบัตรพลี	
ภาค ๓ • สิบสองตำนาน — ตำนาน คาถา และคำแปล (น.๘๓๖-๙๑๖)	๔๙
๑๐ คาถาสามภาค และบทตั้งต้น	๕๐
นโม สรรพคุณ สัมพุทธะ นโมการอิฏฐุกะ	
๑๑ ตำนานที่หนึ่ง มังคลสูตร	๕๔
มงคล ๓๘ ประการ	
๑๒ ตำนานที่สอง รตนสูตร	๕๘
ภัยสามอย่างของเมืองไพศาล	
๑๓ ตำนานที่สาม—ที่สี่ กรณียเมตตสูตร • ชันรปริตร • จักกัณตปริตร	๖๒
๑๔ ตำนานที่ห้า—ที่หก โมรปริตร • วัฏฏกปริตร	๖๖

๑๕	ตำนานที่เจ็ด รัชคคสูตร และขัดตำนานอาฏานาฏิยปริตร	๗๐
๑๖	ตำนานที่แปด อาฏานาฏิยปริตร เจ็ดพระองค์ ยี่สิบแปดพระองค์ และอาชญาของพระปริตร	๗๕
๑๗	ตำนานที่เก้า อังคุลิมาลปริตร และตำนานที่สิบ โพชนังคปริตร	๘๒
๑๘	ตำนานที่สิบเอ็ด อภยปริตร ตำนานที่สิบสอง ชยปริตร และการปิดสิบสองตำนาน	๘๘

ภาค ๔ • กิศ คำนมัสการ และคาถาที่แต่งขึ้นใหม่ (น.๙๑๗–๙๓๔) ๙๕

๑๙	กิศพระเคราะห์ และหน้าที่ตำราบอกว่าใครแต่งอะไร	๙๖
๒๐	ผังกิศสามชุด พระอรหันต์แปดกิศ พุทธมิ่งคลเถาตำแหน่ง และพระพุทธรเจ้าสิบกิศ	๑๐๒
๒๑	อภิไทยโพธิบาทว์ สาธการดองค์ ของบูชา และคาถาที่ใช้คนละระบบกับทั้งเล่ม	๑๐๘

ภาค ๕ • บทสวดในพิธีหล่อพระ และการปิดตำรา (น.๙๓๕–๙๕๘) ๑๑๔

๒๒	พุทธานุสสา และพุทธรชัยมงคลคาถา บทสวดที่ระบุดีของตัวเอง	๑๑๕
๒๓	คำนิคม โคลงท้ายเล่ม และบัญญัติคำมกัร ๑๕๓ ชื่อ และบทสวดท้ายของฉบับปรับปรุงสมัย	๑๒๑

ภาคผนวก • บทสวดฉบับใช้จริง (น.๘๑๒–๙๑๖) ๑๓๖

๒๔	บทสวดฉบับใช้จริง ยกเต็มตามลำดับที่ใช้ในพิธี	๑๓๗
๒๕	สิบสองตำนาน ฉบับยกเต็ม คาถาพร้อมคำแปลที่ตำราพิมพ์ไว้	๑๕๕

ข้อมูลการพิมพ์

ฉบับนี้จัดพิมพ์เอง ไม่ผ่านสำนักพิมพ์ และไม่มีเลข ISBN · เนื้อหาใหม่ของฉบับนี้ — คำอธิบาย การจัดลำดับ และไดอะแกรม — สงวนลิขสิทธิ์ ส่วนถ้อยคำของตนฉบับยังมีสถานะตามวัตถุดิบทาง ฉบับนี้ไม่ได้สงวนลิขสิทธิ์เพิ่มให้

ผู้จัดพิมพ์ เจษฎากร อินดิวิชา · จัดพิมพ์เอง	ISBN ไม่มี ISBN	สัญญาอนุญาต เนื้อหา สงวนลิขสิทธิ์ © ๒๕๖๙	สัญญาอนุญาต โปรแกรม Apache-2.0
---	--------------------	---	--------------------------------------

ฉบับนี้ไม่พิมพ์ภาพถ่ายหน้าหนังสือต้นฉบับ กรุณาในเล่มเป็นไดอะแกรมที่เขียนขึ้นจากตัวเลขและถ้อยคำของตนเอง · เนื้อหาของต้นฉบับที่ยกมาอ้างอิงคงไว้ตามเดิมทุกตัวอักษร

กุญแจสี่และป้ายของเล่มนี้

เล่มนี้ใช้สีทำงานอยู่อย่างเดียว: **บอกว่าข้อความตรงหน้ามาจากไหน · ไม่ได้บอกว่าดีหรือร้าย ไม่ได้บอกว่าสำคัญมากหรือน้อย · ถ้าเข้าใจห้าสีข้างล่างนี้ คุณจะอ่านทั้งเล่มออกว่าตรงไหนเป็นคำของตำรา ตรงไหนเป็นคำของเรา**

หนึ่ง · ห้าสีบอกแหล่งที่มา

ทอง — ถ้อยคำของตำรา

คำที่หลวงวิศาลดรุณกรเขียนไว้เอง **ยกมาตัวต่อตัว ไม่เรียบเรียงใหม่** · อยู่ในกรอบพื้นครีมที่มีแถบทองด้านซ้าย และมีชิปบอกเลขหน้าต้นฉบับกำกับเสมอ

น้ำเงินเข้ม — เรียบเรียงจากตำรา

สารมาจากตำราทั้งหมด แต่**เรียงคำใหม่ให้อ่านง่าย** — ตารางส่วนใหญ่ คำอธิบายหลัก และรูปที่ทางกฎของตำราออกมาให้เห็น

เขียว — งานเขียนของฉบับนี้

ส่วนที่**ตำราไม่ได้เขียนไว้** — ข้อสังเกตที่ฉบับนี้ตรวจได้เอง · ห่วงโซ่เหตุผล · และรูปที่เราวาดขึ้นเพื่อทางโครงของกฎ · เล่มนี้ไม่มีหน้าใดที่ฉบับนี้เขียนคำทนายเอง

ม่วง — มติและระเบียบวิธีของฉบับนี้

จุดที่หลักฐานไม่พอให้ตัดสินตัวเอง แล้ว**เราต้องเลือกทางหนึ่ง** · ทุกกล่องม่วงบอกเหตุผลที่เลือก และเก็บหลักฐานฝ่ายที่แย้งไว้ข้าง ๆ เสมอ

แดง — คำเตือน

จุดที่อ่านผิดแล้วเสียหาย — ด้านที่ห้ามข้าม · เนื้อหาที่ต้องอ่านในฐานะเอกสารประวัติศาสตร์ · และช่องที่**ไม่มีข้อมูล** ซึ่งต่างจากช่องที่ให้โทษ

กฎข้อเดียวของระบบนี้

ห้ามนี้ออกแหล่งที่มาเท่านั้น ห้ามยืมไปบอกว่าดีหรือร้าย — ถ้าหน้าไหนกำลังบอกว่า “ยังตัดสินไม่ได้” สักทั้งสองฝั่งต้องเป็นกลาง ห้ามใช้คู่เขี้ยว-แดงเด็ดขาด

สอง · รหัสอ่านเฉพาะตาราง — คนละชุดกับข้างบน

บางตารางใช้เขี้ยวกับแดงเป็น**รหัสอ่านทิศทาง** — เขี้ยวคือ “ตำราตัดสินว่าให้คุณ” แดงคือ “ตำราตัดสินว่าให้โทษ” · **นี่คือคำตัดสินของตำราเอง ไม่ใช่ของเรา** จึงใช้สีได้

ทุกตารางที่ใช้รหัสนี้จะมี**ประโยคปลดชนวนคำกับใต้ตาราง** บอกตรง ๆ ว่าเป็นรหัสเฉพาะตารางนั้น คนละชุดกับห้าสีข้างบน — ถ้าตารางไหนใช้สีโดยไม่มีประโยคนี้ ถือว่าเป็นข้อบกพร่องของเล่ม

สาม · ระดับความมั่นใจ — ไม่ใช่สีเลย

ทุกห่วงโซ่เหตุผลปิดท้ายด้วยระดับความมั่นใจของข้อสรุปนั้น · ระดับนี้**อ่านจากรูปทรง ไม่ใช่จากสี** — สามอย่างพร้อมกัน: จำนวนช่องที่ทึบ · แบบของเส้นกรอบ · และคำ

■■■ สูง

ทุกชั้นยืนยันถ้อยคำที่ตำรา
พิมพ์ตรง ตรวจย้อนได้
ทั้งเส้น

■■□ ปานกลาง

โครงหลักแน่น แต่มีอย่าง
น้อยหนึ่งชั้นยืนยันบนการอ่านที่
ยังเปิด

■□□ ต่ำ

พอบันทึกได้ แต่ยังไม่ควร
เอาไปใช้ตัดสินอะไร

ที่ไม่ใช้สีเพราะระดับความมั่นใจ**ไม่ใช่แหล่งที่มา** — ถ้าให้สีนี้ยืมสีของระบบข้างบนไปใช้ ผู้
อ่านจะอ่านสีเดียวได้สองความหมายบนหน้าเดียวกัน · และแบบนี้ยัง**อ่านได้ครบเมื่อพิมพ์**
ขาวดำ

สี่ · ป้ายที่ต้องรู้จักอีกสามแบบ

ตำรา น. ๔๘๓

ซีปเลขหน้า — บอกว่าถ้อยคำในกรอบถัดไปมาจากหน้าไหนของต้นฉบับ เพื่อให้ตามกลับไปดูเองได้

[...]

เครื่องหมายละของบรรณาธิการ — ตรงนี้เราตัดถ้อยคำของตำราออก · วงเล็บเหลี่ยมบอกว่าเป็นการตัดของเรา *ไม่ใช่* จุดไข่ปลาที่มีอยู่ในต้นฉบับ

ยังไม่ยุติ

กล่องเส้นประ — เรื่องที่หลักฐานยังไม่พอสืบ · ทุกกล่องบอกว่าอะไรจะปิดข้อนี้ได้ และระหว่างรอ ฉบับนี้ทำอย่างไร

ระบบทั้งหมดนี้มีไว้เพื่อสิ่งเดียว — **ให้คุณแยกออกเสมอว่ากำลังอ่านคำของใคร** · ถ้าเจอหน้าไหนในเล่มที่แยกไม่ออก นั่นคือข้อบกพร่องของเรา ไม่ใช่ของคุณ

1

ภาค ๑

น. แผนที่ทั้งเล่ม

ก่อนอ่าน

เล่มนี้เป็นวัสดุคนละชนิดกับเล่ม ๑-๕ · สี่เล่มก่อนเป็นวิธีคำนวณและวิธี อ่าน
ดวงที่พิสูจน์ย้อนได้ด้วยเลข ส่วนเล่มนี้เป็นบันทึกพิธีกรรม คาถา และ บท
สวด · ฉบับนี้จึงประกาศจุดยืนไว้ตั้งแต่หน้าแรก — เก็บไว้ใน ฐานะบันทึกเชิง
ประวัติของพิธีที่เคยทำกันจริง ไม่ได้เสนอเป็นคู่มือให้ทำตาม

บทในภาคนี้

๑ พิธีกรรมท้ายตำรา

บทที่ ๑ · น. แดนที่ทิ้งเล่ม

บทเปิดของเล่มที่ห้า · อธิบายว่าภาคพยากรณ์จบลงที่ น.๘๐๒ แล้วตำรา
เปลี่ยนชนิดเนื้อหาไปเป็นภาคพิธีกรรมยาว ๑๕๖ หน้าจนจบเล่ม · วางจุดยืน
ของฉบับนี้ว่าเป็น **บันทึกเชิงประวัติ ไม่ใช่คู่มือปฏิบัติ** · ชี้ให้เห็นว่า ภาคที่ดู
เหมือนไม่มีตัวเลขให้ตรวจนัน...

```

graph LR
    A[ตำราเปลี่ยนเรื่องกลางเล่ม  
๑] --> B[ภาคที่ไม่มีเลขให้คำนวณ ก็ยังต...  
๒]
    B --> C[เล่มนี้เขียนถึงไหนแล้ว  
๓]
  
```

รูป ๑.๑ · พิธีกรรมท่ายตำรา — เล่นนี้คืออะไร และอ่านอย่างไร.

ตำราเปลี่ยนเรื่องกลางเล่ม

สี่เล่มที่ผ่านมาเป็นเรื่องเดียวกันทั้งหมด — คำนวณดวงให้ได้ก่อน แล้วอ่านดวง ที่คำนวณได้ ตำราเดินเส้นนี้ต่อเนื่องมาตั้งแต่หน้าแรกจนถึง **น.๘๐๒**

พลิกไปอีกหน้าเดียว เรื่องก็เปลี่ยนไปคนละชนิด

น.๘๐๓ ขึ้นหัวว่า **"ตำราบูชาพระเคราะห์"** แล้วเดินหน้าไปจนจบเล่มที่ราว น.๙๕๘ รวม ๑๕๖ หน้า — ไม่ใช่วิธีคำนวณ ไม่ใช่คำทำนาย แต่เป็น **วิธีทำพิธี** ตั้งแต่รายการเครื่องบูชา บทที่โหรว่า บทที่พระสวด ไปจนถึง คำสั่งว่าเสร็จพิธีแล้วให้เอาบัตรพลีไปลอยน้ำที่ไหน

ตำราไม่ได้เขียนบอกนำไปให้ภาคนี้ ไม่มีย่อหน้าอธิบายว่าทำไมหนังสือโหราศาสตร์ จึงจบด้วยพิธีกรรม บทนี้จึงเป็นบทที่ฉบับนี้เติมขึ้นเอง เพื่อบอกล่วงหน้าว่า คำสั่งจะเข้าไปอ่านอะไร และควรอ่านด้วยท่าทีแบบไหน

ยังไม่ยุติ · ผู้เขียน

จุดยืนของฉบับนี้ — บันทึก ไม่ใช่คู่มือ

ข้อนี้ต้องพูดก่อนอย่างอื่น

เล่มนี้บันทึกว่าพิธีนี้ทำกันอย่างไรเมื่อร้อยปีก่อน ไม่ได้สอนให้ทำตาม

ความต่างอยู่ตรงนี้ — เล่ม ๑ ถึง ๕ ผู้อ่านเอาไปใช้ได้ตรง ๆ คำนวณตามแล้วได้ ตัวเลขออกมา อ่านดวงตามแล้วได้คำทำนายออกมา แต่ภาคพิธีกรรมไม่ได้ทำงาน แบบนั้น พิธีบูชาพระเคราะห์เป็นพิธีที่ต้องมีพระสงฆ์ มีโหร มีเจ้าภาพ และมี ของหลายร้อยชิ้น การอ่านหนังสือแล้วทำเองไม่ใช่สิ่งที่ตำราตั้งใจ

ฉบับนี้จึงเลือกท่าทีแบบนักบันทึก คือ

- **เล่าว่าตำราสั่งอะไร** และสั่งด้วยถ้อยคำแบบไหน - **ไม่แปลงหน่วยให้ทำตามง่ายขึ้น** ไม่บอกว่าหาซื้อของที่ไหน ไม่ปรับให้เข้ากับยุคนี้ - **ไม่ตัดสินว่าพิธีนี้ได้ผลหรือไม่** เพราะนั่นไม่ใช่คำถามที่หลักฐานในเล่มตอบได้

คาถาบาลีและคำแปลยกมาครบตามที่ตำราให้ไว้ เพราะเป็นเนื้อหาหลักของภาคนี้ และเพราะถ้าตัดออกก็จะเหลือแต่รายการของ ซึ่งอ่านไม่ได้ความ

ผู้แต่งเองก็ระวังเรื่องนี้ ท่านเขียนไว้ที่ น.๘๐๘ ว่าไสยศาสตร์กับ พระพุทธศาสนา ระคนกันอยู่ในพิธีนี้ และวางข้อห้ามไว้เองว่าอย่าทำกรรมที่เป็นบาป ในพิธี ฉบับนี้ยกข้อสังเกตของท่านมาไว้ในบท ๓ ตามที่ท่านเขียน

ผู้เขียน

ภาคที่ไม่มีเลขให้คำนวณ ก็ยังตรวจได้

พออ่านผ่าน ๆ ภาคพิธีกรรมดูเหมือนภาคที่ตรวจไม่ได้ ไม่มีสูตร ไม่มีตาราง ให้เดา
ย้อน มีแต่รายการของกับบกสวด

แต่ไม่ใช่ ภาคนี้มีด้านตรวจของตัวเอง และเป็นด้านที่ตำราวางไว้เองโดยไม่ตั้งใจ

แบบด้านคือ "ยอดที่ตำราประกาศไว้เอง" — ตำราชอบบอกยอดรวมไว้ในร้อย
แก้ว แล้วไปทางรายการจริงไว้อีกทีหนึ่ง ห่างกันหลายหน้า ถ้าอดตกไปหนึ่ง
รายการ ยอดจะไม่ลงทันที

ตัวอย่างที่จับได้จริงในเล่มนี้

- ธงในพิธีมี **๑๑๗** ผืน ซึ่งเท่ากับกำลังพระเคราะห์ทั้งเก้าองค์รวมกันพอดี (๖ + ๑๕
+ ๘ + ๑๗ + ๑๐ + ๑๙ + ๑๒ + ๒๑ + ๙) - กระถางมี **๑๒๔** ใบ = ๑๑๗ บวกพระภูมิ ๔
บวกกรุงพาลี ๓ — ตำราพิมพ์ยอดนี้เองที่ น.๘๑๑ - มงคลในมังคลสูตรมี **๓๘** ข้อ
ประกาศไว้ที่ร้อยแก้ว น.๘๔๑ แล้วทางจริงที่ น.๘๔๒-๘๔๓ - ในตำนานนคยุงทอง
ตำราบอกว่าเวลาผ่านไป **๖๙๓ ปี** แล้วนายพรานคนที่เจ็ด ดักบ่วงอีก **๗ ปี** — อีก
หน้าหนึ่งตำราสรุปเองว่าบ่วงไม่เคยรูดรัดมา **๗๐๐ ปี**

ด้านชนิดนี้ทำงานได้เพราะสองฝั่งของด้านมาจากคนละทีในหน้ากระดาษ ไม่ใช่จาก
ความจำของผู้อ่าน และด้านนี้จับที่ผิดได้จริงหลายจุดแล้ว รวมถึงจุดที่ **ตัวตำรา
เอง พิมพ์คลาด** ซึ่งฉบับนี้บอกไว้ทุกจุดโดยไม่แก้ตัวเลขในถ้อยคำที่ยกมา

ผู้เขียน

เล่มนี้เขียนถึงไหนแล้ว

ภาคพิธีกรรมยาวหนึ่งร้อยห้าสิบหกหน้า และมีหน้าจริงครบทั้งภาคแล้ว ทุกบทใน
เล่มนี้จึงเขียนขึ้นจากหน้าที่ถ่ายมาและถอดแล้ว ไม่มีบทใดเขียนจากสารบัญ

ช่วงหน้า	เนื้อหา	หลักฐาน	อยู่ในบท
น.๘๐๓-๘๓๕	พิธีบูชาเทวดานพเคราะห์ ตั้งแต่เครื่องพิธีจนลอยบัวตพลี	มีหน้าจริงครบ	บท ๒-๙
น.๘๓๖-๘๘๕	สิบสองตำนาน — ตำนานที่หนึ่งถึงที่เจ็ด พร้อมคาถาและคำแปล	มีหน้าจริงครบ	บท ๑๐-๑๕
น.๘๘๖-๙๑๖	ตำนานที่แปดถึงที่สิบสอง · มงคลจักรวาลใหญ่ · ขอบันทึบใจความ	มีหน้าจริงครบ	บท ๑๖-๑๘

ช่วงหน้า	เนื้อหา	หลักฐาน	อยู่ในบท
น.๙๑๗-๙๓๔	ทิศพระเคราะห์ · คำนับสการ · ผังทิศสามชุด · อภิไทยไพริบาว์	มีหน้าจริงครบ	บท ๑๙-๒๑
น.๙๓๕-๙๕๘	พุทราภิเศก · พาหุ · ครอบน้ำ · คำนับ · บัญชีชื่อคัมภีร์ ๑๕๓	มีหน้าจริงครบ	บท ๒๒-๒๓

ตาราง ๑.๑ · แผนที่หลักฐานของเล่มที่ห้า ณ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๙ — มีหน้าจริงครบทั้งภาคแล้ว. ทั้ง ๑๕๖ หน้าของภาคนี้ อ่านจากหน้าจริงครบแล้ว ไม่มีบกใดในเล่มนี้ เขียนขึ้นจากสารบัญ · แต่ มีหน้าจริงครบ ไม่ได้แปลว่าทุกจุดยืนยันได้เท่ากัน — บางจุดตัดสิน ได้จากหน้าเดียว บางจุดต้องเทียบข้ามหน้า และบางจุดยังตัดสินไม่ได้เลย เช่น ฏ กับ ฎ ที่ตัวเรียงชุดนี้แยกไม่ออก → ฉบับนี้บอกสถานะไว้ทุกจุด · ตัวอย่างหนึ่งจากภาคนี้: ฉบับนี้เคยอ่านเลขบทที่ น.๙๓๙ ผิดแล้วสรุปว่า ตำราพิมพ์คลาด · การตรวจทานซ้ำที่กำลังขยายสูงกว่าพบว่าตำราถูก และฉบับนี้อ่านผิดเอง → ข้อกล่าวหาที่นั้นถูกถอน และย้ายมาอยู่ใน บันทึกความผิดพลาดของฉบับนี้แทน

กติกาก่อนที่ตลอดเล่ม — บทที่ยังไม่มีหน้าจริงจะไม่ถูกเขียนขึ้นจากสารบัญ เพราะสารบัญของภาคนี้เองก็เคยพาหลงมาแล้ว: การจัดคู่หัวข้อกับเลขหน้าใน สารบัญ เลื่อนไปหนึ่งแถวตั้งแต่กลางภาค ซึ่งกว่าจะรู้ก็ต้องเอาหน้าจริง ยี่สิบกว่าหน้ามาไล่เทียบทีละแถว

เรื่องนั้นปิดไปแล้วด้วยการทำนายเลขหน้าล่วงหน้าเจ็ดแถวแล้วสอบกับภาพที่ได้มา ทีหลัง — **ตรงทั้งเจ็ดแถว ไม่พลาดแม้แถวเดียว** แถวสุดท้ายคือ *อังคฺลิมาลปริตร ๘๙๘* ซึ่งหน้าจริงขึ้นขัดตำนานที่หน้านั้นพอดี

กติกานี้ยังมีผลอยู่แม้เมื่อหน้ามาครบแล้ว เพราะมันไม่ได้แปลว่า ทุกอย่างในเล่มถูกยืนยันเท่ากัน — บางจุดตัดสินได้จากหน้าเดียว บางจุดต้อง เทียบข้ามหน้า และบางจุดยังตัดสินไม่ได้เลย ซึ่งฉบับนี้บอกไว้ทุกจุด

ภาค

U. සමූහ-සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා-සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා-සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා-සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා-සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා · සංඛ්‍යා ·

୧୨୬ · ୧୩୦ · ୧୩୨ · ୧୨୯ · ୧୨୯ · ୧୨୭ · ୧୨୮ · ୧୨୯ · ୧୨୯ · ୧୨୯ · ୧୩୦ · ୧୩୦ · ୧୩୧-୧୩୧

**พิธีบูชาเทวดานพ
เคราะห์ (น.๘๐๓-๘๓๕)**

๓๓ หน้านี้เป็นพิธีเติมพิธีเดียวจบ ตั้งแต่เหตุผลว่าทำไมต้องทำ ไปจนถึง คำ
สั่งสุดท้ายว่า "พอพระกลับก็ให้เอาบัตรพลีไปลอยน้ำ" . ผู้แต่งปิดท้าย ด้วย
บรรทัด "-บูชาเทพเคราะห์จบเท่านี้-" ที่ น.๘๓๕ → ขอบภาคนี้ชัดในตัวเอง ไม่
ต้องตีความ

บทในภาคนี้

၆

ສອງຮະບຽບທຸກສວດ

၈

ทำไมพิธีนี้จึงมีทั้งพุทธรและไสย

6

เครื่องพีรี

ॐ

ลำดับพิธี

5

บทนمایشการ

၇၂

คาถาบูชาภาคบาลี

6

คำเชิญภาคภาษาไทย

८

ให้พรและปิดพิธี

ប្រភព ២ · ឈ. ៨០៣-៨០៦

ภาค ๒ · บทที่ ๒

ผู้แต่งประกาศเองว่านี่คือตัวอย่าง ไม่ใช่แบบบังคับ

ก่อนจะให้ตารางใด ๆ ผู้แต่งเปิดด้วยคำปฏิเสธความเป็นแบบฉบับ ท่านบอกว่า สิ่ง
 ที่นำมาเรียบเรียงไว้เป็นแบบของอาจารย์ท่าน และยังมีแบบอื่นอีกมาก ใครเคยทำ
 มาอย่างไรก็ทำไปตามความคุ้นเคย แล้วปิดย่อหน้าว่า

ได้เรียบเรียงไว้นี้ จึงเป็นแต่ตัวอย่างเท่านั้น ไม่ใช่ว่าเป็นแบบบังคับ ที่ว่าจะต้องทำอย่างนี้

ประโยคนี้สำคัญกว่าที่เห็น เพราะเป็นประโยคที่เปลี่ยนสถานะของทุกตารางในภาค
 นี้ — สิ่งที่จะอ่านต่อไปคือ **บันทึกของแบบหนึ่ง** ไม่ใช่กฎที่ตำราอ้างว่าเป็นสากล

ระบบที่หนึ่ง — พระปริตรหนึ่ง บทต่อพระเคราะห์หนึ่งองค์

ระบบแรกคือแบบสิบสองตำนาน จับพระปริตรที่มีอยู่แล้วในธรรมเนียมสวดมนต์
 มาแจกให้พระเคราะห์ทั้งเก้าองค์ องค์ละบท

พระเคราะห์	บทขัดตำนาน (คำขึ้นต้น)	พระปริตรที่สวด
พระอาทิตย์	บุเรณุมุโพธิสมุภาเร	โมรปริตร
พระจันทร์	บุญญลาคัม มหาเดช	อภัยปริตร
พระอังคาร	ยสุสานุภาโว ยคุหา	กรณียเมตตสูตร
พระพุธ	สพฺพาสีวสชาตินี้	ขณฺธปริตร
พระเสาร์	ปรีตํ ยมฺภณฺนุตสฺส	องฺคุลิมาลปริตร
พระพฤหัสบดี	ปณฺธิรานโต ปญฺญาช	รัตนสูตร
พระราหู	อปฺปสฺสนฺเนหิ นาคสฺส	อาภฺยานาฏียปริตร
พระศุกร์	ยสุสานุสฺสรณนาปี	ธชคฺคสูตร
พระเกตุ	ชยํ เทวมนุสฺसानํ	ชยปริตร

ตาราง ๒.๑ · แบบที่หนึ่ง — บทขัดตำนานและพระปริตรประจำพระเคราะห์ทั้งเก้าองค์ (น.๘๐๓-๘๐๔). ลำดับในตารางนี้คือ
 ลำดับของพิธี ไม่ใช่ลำดับเลขพระเคราะห์ตามปกติ — สังเกตว่าเสาร์มาก่อนพฤหัสบดี ซึ่งเป็นลำดับที่ตำราวางไว้เอง · ตำรา
 แยกตารางนี้ข้ามสองหน้า ฉบับนี้รวมเป็นตารางเดียว · คำขึ้นต้นบทขัดในคอลัมน์กลาง ใช้เป็นกุญแจตรวจได้ — เมื่อถอด

ภาค ๓ มาถึงบทขัดของพระปริตรบทใด คำขึ้นต้นต้องตรงกับที่ประกาศไว้ในตารางนี้ (ตรวจแล้ว: โมรปริตร น.๘๖๕ · ธัชคสูตร น.๘๗๔ · อาฏานาฏิยปริตร น.๘๘๕ ตรงทั้งสามบท)

วิธีเดินพิธีคือ โหระว่าคาถาบาลีจบ แล้วว่าคำแปลไทยอีกรอบจบ พระจึงขัดตำนาน และสวดพระปริตรบทนั้น แล้ววนแบบนี้จนครบทั้งเก้าองค์

เรียบเรียง

ระบบที่สอง — แวคหายุสมรณัม และเลข ๑๑๗

ระบบที่สองไม่ได้เอาพระปริตรมาแจก แต่เอา **ข้อธรรม** มาแจก และแจกด้วยกติกากี่ขัดเจนมาก — จำนวนข้อธรรมที่สวดให้พระเคราะห์องค์ใด ต้องเท่ากับ **กำลัง** ของพระเคราะห์องค์นั้น

ตำราบอกที่มาไว้ด้วยว่าเป็นแบบที่สมเด็จพระเจ้าฟ้า กรมพระยาบำราบปรปักษ์ ทรงปรึกษากับสมเด็จพระสังฆราช (ปุสุสเถว สา) จัดให้มีขึ้น

พระเคราะห์	บทขัดตำนาน (คำขึ้นต้น)	ข้อธรรมที่สวด	รวมข้อ	กำลังพระเคราะห์
พระอาทิตย์	โลเกตุตมภูตสุส ฯลฯ	อนุตตริย ๖	๖	๖
พระจันทร์	วิชฺชาตุตยาริคมาย ฯลฯ	จรณ ๑๕	๑๕	๑๕
พระอังคาร	สเทวโก อัย โลโก ฯลฯ	อฏฐงฺกิมคฺค	๘	๘
พระพุธ	ปญฺจธา ปญฺจธา นาโถ ฯลฯ	อิบุทริย ๕ · พล ๕ · โพษุณฺจ ๗	๑๗	๑๗
พระเสาร์	ยานิ พลานิ อาคมฺม ฯลฯ	พล ๑๐	๑๐	๑๐
พระพฤหัสบดี	เวเนยฺยกมโนปาเย ฯลฯ	สญฺญา ๑๐ · อนุปฺพุทฺทวิหาร ๙	๑๙	๑๙
พระราหู	จตุโร จตุโร เอ เต ฯลฯ	สติปฏฺฐาน ๔ · สมฺมปฺปฺธาน ๔ · อิทธิบาท ๔	๑๒	๑๒
พระศุกร์	ธมฺมตฺถาตฺตมฺตฺถกาล ฯลฯ	สปปุริสธมฺม ๗ · อริยธณ ๗ · สมฺมาสมาริปริกฺขาร ๗	๒๑	๒๑
พระเกตุ	อาชาตรหิโต พุกฺโก ฯลฯ	อาชาตวตฺถ · อาชาตวินย	(ตำราไม่พิมพ์เลข)	๙
รวม	—	—	๑๑๗	๑๑๗

ตาราง ๒.๒ · แบบที่สอง นวคหายุสมธัมม์ — ข้อธรรมที่สวดให้เท่ากับกำลังพระเคราะห์ (น.๘๐๕-๘๐๕). นี่คือนั่นที่ทำให้ภาคพิธีกรรมตรงได้ด้วยเลข — สองคอลัมน์ขวา มาจากคณะที่: "รวมข้อ" บวกจากข้อธรรมที่ตำราพิมพ์ไว้ในตารางนี้ ส่วน "กำลังพระเคราะห์" เป็นคำที่ตำราให้ไว้ตั้งแต่เล่ม ๑ และประกาศซ้ำ ที่ น.๘๓๕ → ลงตรงกันทั้งเก้าแถวและรวมได้ ๑๑๗ เท่ากัน · สองคอลัมน์นี้เติมโดยฉบับนี้ ตำราไม่ได้พิมพ์ไว้ ตำราให้แต่ชื่อ ข้อธรรม การบวกเป็นของฉบับนี้ · แถวพระเกตุ ตำราไม่พิมพ์จำนวนไว้ในตารางนี้ ฉบับนี้จึงเว้นช่องไว้ แทนที่จะเติมเลขให้ — แต่ตำราปิดให้เองที่ น.๘๓๕ ซึ่งเขียนว่า **ธรรมอีก ๙ ประการที่สวดสำหรับพระเกตุ** และว่าเมื่อรวมกับ ๑๐๘ ของ อัฐฐเคราะห์แล้ว "เท่ากับอายุของเทวดานพเคราะห์พอดี" → $108 + 9 = 117$ โดยไม่ต้องอนุมาณ (ดูบทที่ ๙) · **จุดขัดแย้ง** — แถวพระพุทธรูปหน้าให้ **โพษุณฺจ ๗** ซึ่งทำให้ลงตัว แต่ น.๘๒๓ พิมพ์ **โพษุณฺจ ๕** → ด้านนี้ซึ่งผิดอยู่ที่ น.๘๒๓

ผลของกติกานี้คือสิ่งที่ทำให้ภาคพิธีกรรมไม่ได้เป็นภาคที่ตรงไม่ได้ — เมื่อบวกจำนวนข้อธรรมทั้งเก้าองค์ จะได้ **๑๑๗** ซึ่งเท่ากับกำลังนพเคราะห์ รวมกันพอดี และเลข ๑๑๗ นี้จะกลับมาอีกหลายครั้งในบทต่อ ๆ ไป ทั้งใน จำนวนตรง จำนวนกระถาง และจำนวนเทียน

เรียบเรียง

พิธีใหญ่ พิธีย่อ และแบบเก่าที่เลิกใช้

ตำราไม่ได้บังคับขนาดของพิธี แต่บันทึกไว้ว่าทำกันหลายขนาดตามกำลังทรัพย์และความศรัทธาของเจ้าภาพ

- **พิธีใหญ่** — โหรสวดสลับกับพระตามระบบข้างต้น มักทำเมื่อทำบุญอายุครบรอบ
- **พิธีย่อ** — ใช้เมื่อเป็นการรับส่งเทวดาที่เสวยอายุ - **แบบเร่งเวลา** — แยกกันทำ คณะที่ พระสวดฝ่ายหนึ่ง โหรสวดอีกฝ่ายหนึ่ง - **แบบไม่มีพิธีโหร** — มีแต่พระสวดแต่ขอให้สวดพระปริตรบทของพระเคราะห์ ที่เสวยอายุ เป็นจำนวนจบเท่ากำลังของพระเคราะห์องค์นั้น

ตำรายังบันทึกว่าบางแบบเพิ่มบทเข้าไปเพื่อให้ครบสิบสองตำนาน คือเพิ่ม วัฏฏกปริตรต่อจากโมรปริตร · ฉักกัณฐปริตรต่อจากขันธปริตร · และโพชฌังคปริตร ต่อจากอังคุลิมาลปริตร

ข้อนี้กลายเป็นด้านข้ามภาคในภายหลัง — เพราะเมื่อถอดถึง น.๘๕๘ พบว่า ตำราขึ้นหัวขั้ตำนานว่า "ขันธปริตต์ กับ ฉักกัณฐปริตต์" รวมกันเป็นหัวข้อเดียว และนับเป็น "ตำนานที่สี่" ตำนานเดียว ตรงกับที่หน้านี้ออกไว้ล่วงหน้าห้าสิบหน้า

ท้ายสุดตำราบันทึกแบบเก่าที่เลิกใช้แล้วไว้สองชุด ชุดหนึ่งคือสามบทที่สวด ต่างจากปัจจุบัน (พทุหัสติสวดวัฏฏกปริตร ๑๙ จบ · ราหูสวดสุริยปริตร ๑๒ จบ · เกตุสวดอาฏานาฏิยปริตร ๙ จบ) — ข้อสังเกตคือจำนวนจบทั้งสามคือกำลังของ พระเคราะห์ทั้งสามองค์นั้นพอดี อีกชุดหนึ่งคือแบบที่ปนบทขัดตำนานกับพระปริตรเข้าด้วยกัน

พระเคราะห์	บทที่สวด (คำขึ้นต้น)
พระอาทิตย์	อุกเทยญจกุมา ฯลฯ
พระจันทร์	ยบุญญิมิตฺตํ ฯลฯ
พระอังคาร	ยสุสานุสุสรณนาปี ฯลฯ
พระพุธ	สพฺพาสีวีสชาติํ ฯลฯ
พระเสาร์	ยโตหํ ภคินี อริยาย ฯลฯ
พระพฤหัสบดี	ปุเรณฺตุมุโพธิสมฺภาเร ฯลฯ
พระราหู	ภินฺนุ สนฺตรมาโน ฯลฯ
พระศุกร์	ยสุสานุภาวโต ยกุขา ฯลฯ
พระเกตุ	อปฺปสฺนเนหิ นาทสฺส ฯลฯ

ตาราง ๒.๓ • แบบเภาที่ปนบทขัดตำนานกับพระปริตรเข้าด้วยกัน (น.๘๐๖). เทียบกับตารางแรกแล้วจะเห็นว่า **การจับคู่เลื่อนไปคนละองค์** — เช่น **ปุเรณฺตุมุโพธิสมฺภาเร** ซึ่งแบบปัจจุบันเป็นของพระอาทิตย์ แบบเภานี้ เป็นของพระพฤหัสบดี • และ **อปฺปสฺนเนหิ นาทสฺส** ซึ่งแบบปัจจุบันเป็นของ พระราหู แบบเภาเป็นของพระเกตุ • ตำราบันทึกแบบนี้ไว้เฉย ๆ ไม่ได้บอกว่าแบบไหนถูก ฉบับนี้จึงไม่ตัดสิน

ตำรา

ข้อสังเกตของผู้แต่งเรื่องคำแปล

ปิดท้ายสื่อนี้ ผู้แต่งเขียนข้อสังเกตที่ตรงไปตรงมาผิดคาดสำหรับตำรายุคนั้น

ท่านชี้ว่าวิธีของโหร — ว่าคาถาบาสีแล้วว่าคำแปลไทยซ้ำอีกรอบ — ทำให้เจ้าภาพและผู้ฟังเข้าใจเนื้อความได้ นับว่า "ได้ผลน่าพึงพอใจ" ส่วนฝ่ายพระนั้น

เป็นภาษาบาลี แต่ไม่ได้ว่าคำแปลเป็นภาษาไทยด้วย วิธีนี้ผู้ที่มิได้รู้ภาษาบาลีหารู้เนื้อความ

ข้อสังเกตนี้ไม่ใช่คำบ่นลอย ๆ — แต่เป็นเหตุผลที่ทำให้ภาคที่ ๑๔ ยาวถึงร้อยห้าสิบหน้า เพราะผู้แต่งประกาศเจตนาไว้ที่ น.๘๐๗ ว่าจะเรียบเรียง **ตำนาน คาถา และคำแปลคาถา** ของสิบสองตำนานลงในเล่มด้วย และภาค ๓ ของเล่มนี้ก็คือคำสัญญาันันที่แท้จริง

ยังไม่ยุติ · ผู้เขียน

สิ่งที่บทนี้ยังไม่ปิด

แถวพระเกตุในตารางนวกหาฤกษ์สมธัมม์ ตำราไม่พิมพ์จำนวนกำกับ ต่างจาก อีกแปดองค์ที่พิมพ์เลขไว้หมด ฉบับนี้จึงเว้นช่องไว้แทนที่จะเติมเลขให้

แต่ตำราปิดช่องนี้ให้เองที่ น.๘๓๕ — ในบทสรุปของระบบนวกหาฤกษ์สมธัมม์ ท่านเขียนว่าธรรม ๑๐๘ ประการเท่าอายุเทวดาอิศวรเคราะห์ และมี "ธรรมอีก ๙ ประการที่สวดสำหรับพระเกตุ" ซึ่งรวมกันแล้ว "เท่ากับอายุของเทวดานพเคราะห์ พอดี" $\rightarrow ๑๐๘ + ๙ = ๑๑๗$ โดยไม่ต้องอนุমান (รายละเอียดอยู่ในบทที่ ๙)

และมีจุดที่ตำราขัดกันเองหนึ่งจุด — หน้านี้ให้พระพุทสวด **โพชฌนค ๗** ซึ่งทำให้ $๕ + ๕ + ๗ = ๑๗$ ลงตัวกับกำลังพุท แต่ น.๘๒๓ ในบทที่ ๘ พิมพ์ **โพชฌนค ๕** ซึ่งจะได้ ๑๕ ไม่ลงตัว

ด้าน ๑๑๗ ซ้ำว่าที่ผิดอยู่ที่ น.๘๒๓ **แต่ฉบับนี้ไม่แก้ตัวเลขในชั้นหลักฐาน** คงไว้ทั้งสองแห่ง แล้วบอกไว้ให้ผู้อ่านเห็นทั้งคู่

3

บทที่ ๓ • น. ๘๐๗-๘๐๙

ทำไมพิธีนี้จึงมีทั้งพุทธรและไสย — ที่มาและเรื่องอายุวัฒนกุมาร

สามหน้านี้เป็นหน้าที่ผู้แต่งอธิบายตัวเอง • ท่านบอกตรง ๆ ว่า **ยังไม่พบ**
ตำนานของเค้า ว่าใครตั้งพิธีนี้ขึ้นก่อน จึงเสนอเป็นข้อสันนิษฐาน • แกนของ
 คำอธิบายคือคำว่า "นพเคราะห์" มีสองความหมาย

ต้นฉบับ น. ๘๐๗-๘๐๙ ๓ หน้าตำรา	สิ่งทีบทนี้ให้ ๗ หัวข้อ ๐ ตารางหลัก	สถานะหลักฐาน ตรวจจากภาพจริง เรียงตามแหล่งอ้างอิง	ข้อค้าง ๓ รายการ อธิบายในเนื้อมก
--	--	---	---

รูป ๓.๑ • ทำไมพิธีนี้จึงมีทั้งพุทธรและไสย — ที่มาและเรื่องอายุวัฒนกุมาร.

ผู้เขียน

คำถามที่ตำราถามตัวเอง

พิธีบูชานพเคราะห์เป็นพิธีที่ดูแล้วขัดกันเองอยู่ในตัว — ฝ่ายหนึ่งตั้งบัตรพลี
 บวงสรวงเทวดาซึ่งเป็นวิธีของไสยศาสตร์ อีกฝ่ายหนึ่งนิมนต์พระสงฆ์มาสวด
 พระปริตรซึ่งเป็นวิธีของพระพุทธรศาสนา

สามหน้านี้คือหน้าที่ผู้แต่งหยุดเล่าวิธีทำพิธี แล้วหันมาอธิบายว่าทำไมสองอย่าง นี้
 จึงมาอยู่ด้วยกัน

ต้องอ่านสามหน้านี้ด้วยความระวังเป็นพิเศษ เพราะเกือบทั้งหมดเป็นข้อสันนิษฐานของผู้แต่ง ไม่ใช่หลักฐานที่ท่านมีอยู่ในมือ และท่านก็บอกเรื่องนี้เองตั้งแต่ประโยคแรก

ตำรา

ผู้แต่งบอกเองว่ายังไม่พบตำนานของเก่า

ท่านเปิดหัวข้อด้วยการยอมรับข้อจำกัดของตัวเอง — พินิจจะมีมาอย่างไร ใครทำขึ้นก่อน ด้วยเหตุใด

ยังมีได้พบตำนานของเก่าที่ท่านแต่งไว้ แต่พอจะสันนิษฐานได้จากตำนานดาวนพเคราะห์

ประโยคเดียวนี้กำหนดสถานะของทุกอย่างที่ตามมาในบทนี้ — เป็นการอนุมานจากสิ่งที่ท่านมี ไม่ใช่การรายงานสิ่งที่ท่านพบ

เรียบเรียง

นพเคราะห์มีสองความหมาย

ข้อสันนิษฐานของท่านเริ่มจากการแยกคำ

คำว่า "นพเคราะห์" หมายถึงสองอย่างที่ไม่เหมือนกัน — อย่างหนึ่งคือ **ดวงดาว** ซึ่งเป็นของที่คำนวณได้และเป็นเรื่องของเล่ม ๑ ถึง ๔ ทั้งหมด อีกอย่างหนึ่งคือ **เทวดานพเคราะห์** ซึ่งเชื่อกันว่ามีอำนาจบันดาลคุณและโทษ แก่มนุษย์ได้ จะให้ใครอายุยืนหรืออายุสั้นก็ได้

ท่านอธิบายต่อว่า เมื่อความเข้าใจเป็นเช่นนี้ ความเคารพและความเกรงกลัวก็ เกิดตามมาเอง และมนุษย์ก็แสวงหาที่พึ่งด้วยวิธีที่ทำให้ผู้มีอำนาจพอใจ แล้วหวัง ผลตอบแทนคือพ้นภัยและได้ลาภยศ

นี่คือจุดที่บทนี้เชื่อมกลับไปหาสี่เล่มแรก — ดาวดวงเดียวกันที่เล่ม ๑ สอน ให้คำนวณตำแหน่ง เล่มนี้กำลังพูดถึงในฐานะผู้รับเครื่องบูชา ตำราไม่ได้มอง ว่าสองอย่างนี้ขัดกัน

เรียบเรียง

เหตุผลที่พุดกับไสยมาอยู่ด้วยกัน

ผู้แต่งเสนอคำอธิบายไว้สองชั้น

ชั้นแรกเป็นเหตุผลเชิงหลักการ — ท่านชี้ว่าผู้ที่ได้เป็นเทวดานั้น ต้องเป็นผู้ สร้างสมคุณความดีมานานจนบารมีแก่กล้า การเคารพเทวดาจึงเท่ากับการเคารพ ผู้มีคุณความดี ซึ่ง "จะหาโทษอันใดมิได้" → ทั้งสองฝ่ายจึงไม่ห้าม

ชั้นที่สองเป็นเหตุผลเชิงประโยชน์ — ผู้นับถือพระพุทธศาสนาย่อมถือว่า พระรัตนตรัยใหญ่กว่าเทวดาอยู่แล้ว แต่ยังปรารถนาจะทำพิธีกรรมบวงสรวงเทวดา เพื่อรับความเจริญจากเทวานุภาพอีกทางหนึ่ง และปรารถนาจะให้เทวดาได้อนุโมทนาส่วนบุญด้วย จึงประกอบสองลัทธิเข้าด้วยกัน แล้วอุทิศส่วนกุศลทางพระพุทธศาสนาเป็นพลีแก่เทวดา

เรียบเรียง

เรื่องอายุวัฒนกุมาร

จากนั้นตำรายกเรื่องเล่ามาเป็นตัวอย่าง โดยบอกที่มาไว้เองว่าเป็นคำของ "บางอาจารย์"

เรื่องมีว่า พราหมณ์สามีภรรยาคนหนึ่งพาบุตรไปหานักพรต นักพรตให้พรพ่อแม่ให้อายุยืน แต่ไม่ให้พรแก่บุตร เมื่อถูกถามจึงบอกว่ากุมารนั้นจะตายภายใน **๗ วัน** และตนไม่รู้วิธีช่วย จึงแนะนำให้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ตรึงกัน แล้วให้จัดอาสนะให้กุมารนอน และนิมนต์ พระสงฆ์สวดพระปริตรตลอด **๗ คัน ๗ วัน** พอถึงวันคำรบ ๗ พระองค์เสด็จไปเอง หมู่เทวดาก็มาประชุมแวดล้อมจนนับไม่ถ้วน

ในคืนนั้นยักษ์ชื่ออวรฤทโก ซึ่งปรณนิบัติท้าวเวสสุวรรณมา **๑๒ ปี** และได้รับพร ให้ถือเอากุมารได้หนึ่งคนในวันคำรบ ๗ ได้มุ่งมาเอากุมารผู้นี้ แต่เข้าไม่ถึงเพราะ เกรงพุทธอำนาจ พอรุ่งขึ้นเป็นวันคำรบ ๘ กุมารก็ฟื้นภัย

เมื่อพ่อแม่ทูลถามว่าบุตรจะมีอายุเท่าใด ทรงพยากรณ์ว่า **๑๒๐ ปี** พ่อแม่จึง ขนานนามบุตรว่า **อายุวัฒนกุมาร**

เรื่องนี้ตอบคำถามของบทได้ตรง ๆ — เพราะนี่คือกรณีที่การสวดพระปริตร ของพระสงฆ์ถูกใช้เพื่อ *ต่ออายุ* ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เดียวกับที่คนทำพิธีบูชา นพเคราะห์ ผู้แต่งจึงยกมาเป็น "เครื่องวินิจฉัย" ว่าทำไมพิธีเดียวจึงมีคาถา ทั้งสองทางเจือปนกัน

ตำรา

ข้อห้ามที่ตำราวางเอง

ปิดหัวข้อนี้ ผู้แต่งไม่ได้ปล่อยให้ "ประกอบสองลัทธิเข้าด้วยกัน" แปลว่าทำอะไรก็ได้ ทำนวางเส้นไว้เอง

ศีลมัย กาวนามัย เป็นส่วนชอบ และหลีกเลี่ยงเสียจากกรรมที่เป็นบาป มีการฆ่าสัตว์

ท่านให้เหตุผลต่อว่าผู้ประกอบพิธียอมเข้าใจดีอยู่แล้วว่าเทวดาเสวยของทิพย์ ไม่ใช่อาหารอย่างมนุษย์ การนำอาหารไปบูชาจึงเป็นการแสดงน้ำใจว่าเคารพ โดยปราศจากกิจูมานะ ไม่ใช่การเลียงเทวดาจริง ๆ

ข้อนี้อธิบายรูปร่างของเครื่องพิธีทั้งหมดในบทถัดไป — เครื่องบูชาในพิธีนี้ เป็นข้าว ผลไม้ ดอกไม้ รูปเทียน ไม่มีเครื่องเช่นที่ต้องฆ่าสัตว์ และตำรายัง บันทึกไว้ที่ น.๘๐๖ ด้วยว่าบางเจ้าภาพซื้อปลาและไก่ที่เขาจะฆ่ามาปล่อย เป็นอภัยทาน แล้วถือว่านั้นเป็นการต่ออายุ

ยังไม่ยุติ · ผู้เขียน

อ่านสามหน้านี้อย่างไร

สรุปสถานะของสิ่งที่เพิ่งอ่านไป

- **ที่ผู้แต่งบอกว่าไม่รู้** — ใครตั้งพิธีนี้ขึ้นก่อน และเมื่อไร ท่านบอกเองว่ายังไม่พบ - **ที่เป็นข้อสันนิษฐานของท่าน** — คำอธิบายเรื่องนพเคราะห์สองความหมาย และเหตุผลที่พุทธกับไสยมารวมกัน - **ที่เป็นการรายงานความเชื่อของผู้อื่น** — เรื่องอายุวัฒน์กุมาร ซึ่งท่านระบุเองว่า เป็นคำของ "บางอาจารย์" - **ที่เป็นข้อวางกฎของท่านเอง** — ข้อห้ามเรื่องกรรมที่เป็นบาป

ไม่มีข้อไหนในสี่ข้อนี้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่าพิธีนี้เกิดขึ้นอย่างไร และฉบับนี้ก็ไม่ได้เทียบเรื่องอายุวัฒน์กุมารกับฉบับพระไตรปิฎกหรืออรรถกถา เล่มใด ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้หลักฐานนอกตำราเล่มนี้